YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
(kolmas jaosto)

12 päivänä lokakuuta 2007 *

Asiassa T-474/04,

Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse GmbH, kotipaikka Bocholt (Saksa), edustajinaan asianajajat M. Klusmann ja F. Wiemer,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään A. Bouquet, avustajanaan asianajaja A. Böhlke,

vastaajana,

jossa on kyse 1.10.2004 tehdyn komission päätöksen (2004) D/204343 kumoamista koskevasta kanteesta, siltä osin kuin siinä hylätään kantajan vaatimus poistaa EY:n perustamissopimuksen 81 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan mukaisesta menettelystä 10.12.2003 tehdyn päätöksen 2005/349/EY (Asia COMP/E-2/37.857 –

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

Orgaaniset peroksidit) (EUVL L 110, s. 44) julkaistavasta lopullisesta versiosta kaikki viittaukset kantajaan,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Jaeger sekä tuomarit J. Azizi ja E. Cremona,

kirjaaja: hallintovirkamies K. Andová,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 8.6.2006 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 EY 287 artiklan mukaan ”yhteisön toimielimen jäsen, – – yhteisön virkamies tai muu sen henkilöstöön kuuluva ei saa – – ilmaista salassapitovelvollisuuden piiriin kuuluvia tietoja eikä varsinkaan tietoja yrityksistä taikka niiden liikesuhteista tai kustannustekijöistä”.

2 Neuvoston asetuksen N:o 17 ([EY 81] ja [EY 82] artiklan ensimmäinen täytäntöönpanoasetus), joka on annettu 6.2.1962 (EYVL 1962, 13, s. 204), 20 artiklan, jota sovelletaan käsiteltävänä olevassa asiassa ja jonka otsikkona on ”Salassapitovelvollisuus”, 2 kohdassa todetaan, että ”komissio – – sekä sen virkamiehet ja muut sen palveluksessa olevat eivät saa ilmaista tietoja, jotka on saatu tätä asetusta sovellettaessa ja jotka luonteensa perusteella ovat salassa pidettäviä”.

3 Asetuksen N:o 17 21 artiklassa, jonka otsikkona on ”Päätösten julkaiseminen”, säädetään seuraavaa:

”1. Komission on julkaistava päätökset, jotka se tekee 2, 3, 6, 7 tai 8 artiklan nojalla.

2. Julkaistaessa on mainittava asianosaisten nimet ja päätöksen pääasiallinen sisältö; siinä on otettava huomioon yritysten oikeutetut edut sen suhteen, ettei niiden liikesalaisuuksia paljasteta.”

4 Kuulemisesta tietyissä [EY 81] ja [EY 82] artiklan mukaisissa menettelyissä 22.12.1998 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2842/98 (EYVL L 354, s. 18), jota sovelletaan käsiteltävänä olevassa asiassa, 13 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Koottuja tietoja, mukaan lukien liiteasiakirjoja, ei saa ilmaista tai asettaa saataville, jos niissä on jonkun osapuolen liikesalaisuuksia, mukaan lukien osapuolet, joita vastaan komissio on esittänyt väitteitä, hakijat, valituksen tekijät ja muut kolmannet, tai muita luottamuksellisia tietoja – –. Komissio toteuttaa tarvittavat järjestelyt

asiakirjoihin tutustumiseksi ottaen asianmukaisesti huomioon tarpeen suojella liikesalaisuuksia, – – ja muita luottamuksellisia tietoja.”

5 Tietyissä kilpailuasioita koskevissa menettelyissä kuulemismenettelystä vastaavan neuvonantajan toimivaltuuksista 23.5.2001 tehdyn komission päätöksen 2001/462/EY, EHTY (EYVL L 162, s. 21) 9 artiklassa todetaan seuraavaa:

”Jos tietoja, jotka saattavat sisältää yrityksen liikesalaisuuksia, aiotaan julkistaa, niin yritykselle ilmoitetaan kirjallisesti tästä aikomuksesta ja sen syistä. Määräaika kyseisen yrityksen kirjallisten huomautusten tekemiselle asetetaan.

Jos kyseinen yritys vastustaa tiedon julkistamista ja jos katsotaan, että tieto ei ole suojattu ja voidaan sen vuoksi julkistaa, tämä esitetään kyseiselle yritykselle ilmoitettavassa perustellussa päätöksessä. Päätöksessä ilmoitetaan päivä, jonka jälkeen tieto julkistetaan. Tämä päivä voi olla aikaisintaan viikon kuluttua siitä päivästä, jona ilmoitus annettiin.

Ensimmäistä ja toista kohtaa sovelletaan soveltuvin osin, kun tietoja julkaistaan Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä.”

6 Vanhentumisajoista liikennettä ja kilpailua koskeviin Euroopan talousyhteisön sääntöihin liittyvissä menettelyissä ja niiden nojalla määrättyjen seuraamusten täytäntöönpanossa 26.11.1974 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2988/74 (EYVL

L 319, s. 1) 1 artiklan 1 kohdan b alakohdan nojalla komission toimivaltaa määrätä sakkoja tai seuraamusmaksuja kilpailua koskevien yhteisön sääntöjen rikkomisesta koskee viiden vuoden vanhentumisaika, jos on rikottu muita sääntöjä kuin niitä, jotka koskevat yritysten tai yritysten yhteenliittymien hakemuksia tai ilmoituksia, tietojensaantipyyntöjä tai tutkimusten suorittamista.

Tosiseikat, oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

7 Komissio aloitti vuonna 2002 tutkinnan asetuksen N:o 17 perusteella eurooppalaisia orgaanisten peroksidien tuottajia, joihin kuuluvat AKZO-ryhmä, Atochemin seuraaja Atofina SA (jäljempänä Atochem/Atofina) ja Peroxid Chemie GmbH & Co. KG, joka on Laporte plc:n, josta on tullut Degussa UK Holdings Ltd, määräysvallassa, Peróxidos Orgánicos SA, FMC Foret SA, AC Treuhand AG ja kantaja, vastaan sillä perusteella, että niiden epäiltiin osallistuneen EY 81 artiklassa tarkoitettuihin kartelleihin, joiden joukossa oli yksi pääkartelli ja useita alueellisia kartelleja, tietyillä orgaanisten peroksidien markkinoilla.

8 Komissio aloitti 27.3.2003 muodollisen tutkintamenettelyn ja laati väitetiedoksiannon, joka annettiin tiedoksi kantajalle. Kantaja kiisti 13.6.2003 päivätyissä huomautuksissaan sen, kuinka laajasti ja kuinka kauan se oli osallistunut pääkartelliin, ja totesi, että se oli ollut yhteydessä Peroxid Chemiehin ja Atochem/Atofinaan ainoastaan satunnaisesti vuosien 1994 ja 1996 välisenä aikana. Muiden kyseessä olevien yritysten kanssa se ei kuitenkaan ole ollut yhteydessä. Näin ollen oikeus määrätä kantajalle seuraamus mahdollisesta kilpailusääntöjen rikkomisesta on joka tapauksessa vanhentunut.

9 Komissio ilmoitti 10.12.2003 päivätyllä kirjeellä kantajalle päätöksestään lopettaa menettely sen osalta.

10 Lisäksi komissio määräsi EY:n perustamissopimuksen 81 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan mukaisesta menettelystä 10.12.2003 tekemällään päätöksellä 2005/349/EY (Asia COMP/E-2/37.857 – Orgaaniset peroksidit) (EUVL L 110, s. 44; jäljempänä peroksidipäätös) sakkoja Atochem/Atofinalle, Peroxid Chemielle, AC Treuhandille, Peróxidos Orgánicosille ja Degussa UK:lle EY 81 artiklan rikkomisen vuoksi. Tämä päätös osoitettiin edellä mainituille yrityksille, muttei kantajalle.

11 Peroksidipäätöksen päätösosassa ei mainita kantajan osallistumista todettuun kilpailusääntöjen rikkomiseen. Tämän päätöksen 78 perustelukappaleessa todetaan kuitenkin aluksi kantajan osalta seuraavaa:

”Annettuaan kyseessä oleville yrityksille mahdollisuuden esittää huomautuksensa väitteistä komissio päätti lopettaa menettelyn [kantajan] ja [FMC Foretin] osalta. Komissio toteaa, ettei [kantajan] voida osoittaa osallistuneen yhteen ja jatkuvaan rikkomiseen 31.1.1997, joka on vanhentumisen kannalta merkityksellinen päivämäärä, jälkeisenä aikana – –.”

12 Peroksidipäätöksen 156–177 perustelukappaleessa kuvaillaan yksityiskohtaisesti kantajan osallistumista erityisesti AKZO-ryhmän, Atochem/Atofinan ja Peroxid Chemien väliseen pääkartelliin, joka toimi vuodesta 1971 vuoteen 1999. Komissio toteaa, että kantaja ei ole osallistunut pääkartelliin suoraan ja nimenomaisesti, vaan se on osallistunut siihen ainoastaan vuodesta 1993 vuoteen 1996 Atochem/Atofinan ja Peroxid Chemien kanssa toteutettujen kilpailua rajoittavien kokousten ja yhteydenottojen sekä arkaluonteisten liiketoimintaan liittyvien tietojen vaihdon kautta.

13 Peroksidipäätöksen 319 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”[Kantajalle] osoitettiin väitetiedoksianto. Tätä päätöstä ei kuitenkaan ole osoitettu kantajalle (ks. 78 perustelukappale), koska [kantajan] osallistumista 31.1.1997 jälkeen ei ole voitu näyttää toteen.”

14 Komissio toimitti kantajalle 18.2.2004 päivätyllä kirjeellä, joka annettiin tiedoksi 19.2.2004, peroksidipäätöksen jäljennöksen sekä tämän päätöksen tiivistelmän. Tässä kirjeessä komissio ilmoitti kantajalle aikovansa julkaista peroksidipäätöksestä ja sen tiivistelmästä asetuksen N:o 17 21 artiklan mukaisesti version, joka ei sisällä luottamuksellisia tietoja, ja pyysi kantajaa mainitsemaan ne kohdat, joiden se katsoi sisältävän liikesalaisuuksia tai muita luottamuksellisia tietoja.

15 Kantaja vaati 4.3.2004 päivätyllä kirjeellä komissiota poistamaan peroksidipäätöksen julkaistavasta versiosta kaikki viittaukset kantajaan ja sen väitettyyn kilpailusääntöjen vastaiseen menettelyyn, erityisesti 15, 81, 106 (taulukko 4), 120–123, 156–177, 184, 185, 188, 189, 202 ja 270 perustelukappaleen sisältämät viittaukset, sillä perusteella, että kyseistä päätöstä ei ole osoitettu kantajalle ja että menettely oli lopetettu sen osalta (peroksidipäätöksen 78 perustelukappale). Peroksidipäätöksen tietyt kohdat, jotka koskevat kantajan osallistumista todettuun kilpailusääntöjen rikkomiseen, erityisesti 169 ja 176 perustelukappale, jotka kantaja oli riitauttanut hallinnollisen menettelyn aikana, olivat kantajan mukaan virheellisiä. Joka tapauksessa liikesalaisuudet, jotka sisältyvät 45 perustelukappaleeseen (kantajan markkinaosuus), 106 perustelukappaleeseen (taulukko 4), 168 ja 175 perustelukappaleeseen (S:n nimi) sekä 173–177 ja 510 perustelukappaleeseen (kantajan yksityiskohtainen arviointi kolmannen kanssa käytyjen myyntineuvotteluiden yhteydessä), oli kantajan mielestä poistettava.

16 Komissio ilmoitti kantajalle 6.4.2004 päivätyllä kirjeellä poistavansa kaikki viittaukset kantajaan peroksidipäätöksen alustavasta julkaistavasta versiosta ja liitti kirjeeseensä kyseisen version, joka ei sisällä luottamuksellisia tietoja. Komissio ei kuitenkaan vielä ottanut kantaa kantajan luottamuksellista käsittelyä koskevaan vaatimukseen peroksidipäätöksen lopullisen julkaistavan version osalta.

17 Kantaja vaati 13.4.2004 päivätyllä kirjeellä, että sen nimi poistetaan myös peroksidipäätöksen 15 perustelukappaleesta ja taulukosta 4, ja sillä edellytyksellä, että nämä muutokset tehdään, hyväksyi kyseisen päätöksen alustavan julkaisemisen.

18 Komissio toimitti 22.6.2004 päivätyllä kirjeellä kantajalle peroksidipäätöksen alustavan version, joka ei sisällä luottamuksellisia tietoja eikä yhtäkään viittausta kantajaan, sellaisena kuin se oli tarkoitus julkaista mahdollisimman pian komission internetsivulla.

19 Komissio ilmoitti kantajalle 28.6.2004 päivätyllä kirjeellä aikovansa hylätä luottamuksellista käsittelyä koskevan vaatimuksen, joka koski kantajan mainitsemista peroksidipäätöksen julkaistavassa lopullisessa versiossa. Kantajan mukaan komissio totesi tässä päätöksessä, että kantaja on rikkonut EY 81 artiklaa mutta että se ei voinut määrätä kantajalle sakkoa vanhentumisen vuoksi. Komissio suostui kuitenkin poistamaan peroksidipäätöksen lopullisesta versiosta, joka ei sisällä luottamuksellisia tietoja, kantajan johtajan S:n nimen sekä viittaukset kantajan yksityiskohtaiseen arviointiin kolmannen kanssa käytyjen myyntineuvotteluiden yhteydessä ja korvaamaan täsmälliset tiedot kantajan markkinaosuuksista markkinaosuushaarukoilla. Komissio ilmoitti kantajalle myös mahdollisuudesta kääntyä kuulemismenettelystä vastaavan neuvonantajan puoleen päätöksen 2001/462 9 artiklan mukaisesti, mikäli se aikoi pitäytyä luottamuksellista käsittelyä koskevassa vaatimuksessaan.

20 Kantaja vaati 12.7.2004 päivätyllä kirjeellä kuulemismenettelystä vastaavaa neuvonantajaa poistamaan peroksidipäätöksen julkaistavasta lopullisesta versiosta kaikki viittaukset kantajaan komission internetsivulla julkaistun alustavan version mukaisesti. Tässä kirjeessä kantaja toisti 4.3.2004 päivätyssä kirjeessään esittämänsä perustelut ja täsmensi, että 15, 45, 61, 66, 71, 78, 81, 106 (taulukko 4), 108, 120–123, 156–177, 184, 185, 188, 189, 202, 270, 271, 319, 328, 366, 399, 423 ja 510 perustelukappaleessa sekä sisällysluettelon 1.3.1 kohdassa esitetty virheellinen maininta sen väitetystä osallistumisesta todettuun kilpailusääntöjen rikkomiseen on poistettava. Vaatimuksensa tueksi kantaja väitti, että kolmannet voivat käyttää näitä toteamuksia todisteina kantajaa vastaan nostamissaan vahingonkorvauskanteissa ja että nämä toteamukset voivat vahingoittaa sen mainetta markkinoilla. Kantajan mukaan komissiolla ei myöskään ole sen jälkeen, kun se lopetti tutkintamenettelyn kantajaa vastaan, enää toimivaltaa väittää kantajan rikkoneen EY 81 artiklaa tai tehdä tätä koskevaa kantajan vastaista päätöstä. Kantajan mukaan se, että peroksidipäätöstä ei ole osoitettu kantajalle, poistaa tavalla, jota ei voida hyväksyä, kantajalta mahdollisuuden nostaa kanne välittömästi kyseisestä päätöksestä. Komission lähestymistapa on lisäksi ristiriidassa vanhentumissääntöjen tavoitteen sekä oikeusvarmuuden ja syyttömyysolettaman periaatteiden kanssa.

21 Kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja teki 13.9.2004 päivätyllä kirjeellä päätöksen 2001/462 9 artiklan kolmannen kohdan mukaisesti ensimmäisen päätöksen. Tässä päätöksessä hän kieltäytyi poistamasta peroksidipäätöksen julkaistavasta lopullisesta versiosta viittauksia kantajaan – lukuun ottamatta S:n nimeä, kantajan yksityiskohtaiseen arviointiin liittyviä toteamuksia ja kantajan markkinaosuuksia koskevaa mainintaa, joka oli korvattava markkinaosuushaarukalla – sillä perusteella, että kyse ei ollut liikesalaisuuksista, koska liikesalaisuuksien käsite edellyttää, että kyseessä olevan tiedon paljastaminen vahingoittaa vakavasti kyseessä olevan henkilön etua. Yhtäältä kansallisen oikeuden mukaisten vahingonkorvauskanteiden uhasta kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja totesi, ettei tämä uhka sellaisenaan vahingoita vakavasti ja epäoikeudenmukaisesti kantajan etua, minkä perusteella riidanalaisia toteamuksia olisi suojattava. Mikäli kansallisissa tuomioistuimissa nostetut vahingonkorvauskanteet olisivat perusteltuja, ne olisivat hyväksyttävä seuraus yhteisön kilpailuoikeuden ja kansallisen kilpailuoikeuden rikkomisesta. Kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja totesi, ettei peroksidipäätöstä ole osoitettu kantajalle eikä tämä päätös, koska siinä ei todettu kantajan rikkoneen

EY 81 artiklaa, näin ollen sitonut oikeudellisesti kansallisia tuomioistuimia. Toisaalta kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja huomautti, että kantajan maineelle mahdollisesti aiheutuva vahinko oli asianmukainen seuraus peroksidipäätöksen julkaisemisesta siinä tapauksessa, että kantaja oli osallistunut todettuihin kartelleihin. Kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja totesi lopuksi, että vaikka oletettaisiin, että peroksidipäätöksen toteamukset eivät pitäisi paikkaansa, mitä kuulemismenettelystä vastaavalla neuvonantajalla ei ole toimivaltaa tutkia, tästä ei aiheutuisi kantajalle sellaista vakavaa ja pysyvää vahinkoa, jonka perusteella riidanalaisia tietoja olisi pidettävä liikesalaisuuksina.

22 Samassa kirjeessä kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja totesi lisäksi erillisellä otsikolla ”Puolustautumisoikeuksien kunnioittaminen”, että kantajan puolustautumisoikeuksien suojaamiseksi peroksidipäätöksen 176, 262 ja 328 perustelukappaleen sisältämät toteamukset, jotka liittyvät kantajan väitettyyn osallistumiseen alueelliseen kartelliin Espanjassa, pitää peittää, sillä kantajalla ei ollut mahdollisuutta esittää niistä huomautuksiaan, koska niitä ei ole esitetty väitetiedoksiannossa.

23 Kantaja ilmoitti 27.9.2004 päivätyllä kirjeellä aikovansa nostaa kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa päätöksestä, jolla hylätään sen vaatimus luottamuksellisesta käsittelystä ja joka sisältyy kuulemismenettelystä vastaavan neuvonantajan 13.9.2004 päivättyyn kirjeeseen, ja vaati peroksidipäätöksen lopullisen version, joka sisältää viittauksia kantajaan, julkaisemisen lykkäämistä oikeudenkäyntimenettelyn päättymiseen asti.

24 Kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja toisti 1.10.2004 päivätyssä kirjeessään, joka sisältää päätöksen (2004) D/204343 (jäljempänä riidanalainen päätös), 13.9.2004 päivätyssä kirjeessään esittämänsä perustelut. Kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja totesi lisäksi, että komissio lykkää peroksidipäätöksen julkaisemista

riidanalaisessa päätöksessä kuvatussa muodossa siihen asti, kunnes kantajalla on ollut mahdollisuus tehdä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle EY 242 artiklan mukainen välitoimihakemus.

25 Kantaja ilmoitti 15.10.2004 päivätyllä kirjeellä kuulemismenettelystä vastaavalle neuvonantajalle, ettei se tekisi välitoimihakemusta oikeuskäytännössä tällaisen hakemuksen perusteltavuudelle asetettujen tiukkojen edellytysten vuoksi.

26 Kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja vastasi 18.10.2004 päivätyllä kirjeellä, että koska kantaja ei aikonut saattaa vireille välitoimimenettelyä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, peroksidipäätöksen lopullisen version suunnitellulle julkaisemiselle ei ollut enää esteitä.

27 Tämän jälkeen komissio julkaisi kilpailun pääosaston internetsivulla peroksidipäätöksen luottamuksellisia tietoja sisältämättömän version, joka sisältää viittaukset kantajaan sekä muita sen riitauttamia toteamuksia.

28 Kantaja nosti nyt käsiteltävänä olevan kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 10.12.2004 toimittamallaan kannekirjelmällä.

29 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (kolmas jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn. Asianosaisten lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 8.6.2006 pidetyssä istunnossa.

30 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen siltä osin kuin siinä hylätään sen vaatimus kaikkien sitä koskevien mainintojen poistamisesta peroksidipäätöksen julkaistavasta lopullisesta versiosta

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

31 Komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

A *Kumoamisvaatimuksen tutkittavaksi ottaminen*

1. *Asianosaisten lausumat*

32 Komissio katsoo, että kantajalla ei ole oikeussuojan tarvetta ja tämän vuoksi käsiteltävänä olevaa kannetta ei voida ottaa tutkittavaksi.

33 Komissio katsoo, että koska kantaja ei ole tehnyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa välitoimihakemusta ja koska peroksidipäätöksestä on jo julkaistu versio, joka sisältää riidanalaiset toteamukset, kantajalla ei ole enää oikeussuojan tarvetta tätä päätöstä vastaan. Komission mukaan kantaja myönsi itsekin tämän oikeussuojan tarpeen puuttumisen 27.9.2004 päivätyssä kirjeessään, kun se totesi, että julkaiseminen mitätöisi sen kanteen.

34 Komission mukaan kantaja ei osoita millään lailla, miltä osin riitautetut ja julkaistut toteamukset ovat liikesalaisuuksia. Komission mukaan riidanalaisen päätöksen mahdollinen kumoaminen ei missään tapauksessa poista sitä, että kolmannet ovat tutustuneet kyseisiin toteamuksiin, ja sen todennäköisyys, että vastaava tilanne toteutuisi tulevaisuudessa, on hyvin pieni. Näin ollen komission mukaan on kyseenalaista, että tällä kumoamisella olisi oikeudellisia seurauksia (yhdistetyt asiat T-480/93 ja T-483/93, Antillean Rice Mills ym. v. komissio, tuomio 14.9.1995, Kok. 1995, s. II-2305, 59 ja 60 kohta).

35 Komission mielestä kanne perustuu virheelliseen olettamaan siitä, että riitautetut toteamukset olisivat luonteeltaan sitovia. Kantajaa koskevien toteamusten kaltaiset toteamukset, jotka liittyvät kilpailusääntöjen rikkomiseen ja jotka esiintyvät ainoastaan peroksidipäätöksen perusteluissa ilman, että niitä ilmaistaisiin millään tavoin muodollisesti päätöksen päätösosassa, eivät komission mukaan kuitenkaan ole sitovia (yhdistetyt asiat 40/73–48/73, 50/73, 54/73–56/73, 111/73, 113/73 ja 114/73, Suiker Unie ym. v. komissio, tuomio 16.12.1975, Kok. 1975, s. 1663, 315 kohta; asia T-38/92, AWS Benelux v. komissio, tuomio 28.4.1994, Kok. 1994, s. II-211, 34 kohta; asia T-145/89, Baustahlgewebe v. komissio, tuomio 6.4.1995, Kok. 1995, s. II-987, 35 ja 55 kohta ja sitä seuraavat kohdat ja asia T-156/94, Aristrain v. komissio, tuomio 11.3.1999, Kok. 1999, s. II-645, julkaistu otteina, 699 kohta). Komissio katsoo, että kantajan väite, jonka mukaan sen oikeussuojan tarve johtuu siitä, että riidanalaisen päätöksen mahdollinen kumoaminen voisi muodostaa perustan vahingonkorvauskanteelle komissiota vastaan tilanteessa, jossa kantaja velvoitettaisiin maksamaan vahingonkorvausta kansallisen riita-asian yhteydessä, on täysin hypoteettinen, ja huomauttaa, ettei kantajalle ole osoitettu päätöstä, jossa todetaan kansallisia tuomioistuimia sitovasti EY 81 artiklan rikkominen.

36 Kantaja väittää, että sen riidanalaisesta päätöksestä nostama kanne voidaan ottaa tutkittavaksi.

2. *Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta*

37 Aluksi on todettava, että käsiteltävänä oleva kanne on nostettu riidanalaisesta päätöksestä, joka on tehty päätöksen 2001/462 9 artiklan kolmannen kohdan perusteella ja jolla komissio hylkäsi osittain kantajan luottamuksellista käsittelyä koskevan vaatimuksen, sillä perusteella, että tämä vaatimus koski tiettyjä peroksidipäätöksen julkaistavan version, joka ei sisällä luottamuksellisia tietoja, kohtia. Käsiteltävänä olevalla kanteella ei näin ollen pyritä riitauttamaan peroksidipäätöksen laillisuutta sinänsä. Asianosaiset eivät ole myöskään kiistäneet sitä, että peroksidipäätöksestä, jonka jäljennös toimitettiin kantajalle 19.2.2004, nostettavan kanteen määräaika on päättynyt ja että tämän vuoksi tämä päätös on tullut lainvoimaiseksi kantajaa kohtaan siltä osin kuin sillä voi olla kantajaan kohdistuvia lopullisia sitovia oikeusvaikutuksia.

38 Vaikka kantajalla on ollut mahdollisuus nostaa määräajassa kanne peroksidipäätöksestä eikä tämä ole tehnyt sitä, tästä ei vielä seuraa, että sillä ei olisi oikeussuojan tarvetta riidanalaista päätöstä vastaan. Tältä osin on huomautettava, että oikeussuojan tarve edellyttää sitä, että riidanalaisen toimen kumoamisella saattaa sinällään olla oikeudellisia seurauksia (ks. edellä 34 kohdassa mainitut yhdistetyt asiat Antillean Rice Mills ym. v. komissio, tuomion 59 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; ks. vastaavasti asia 53/85, Akzo Chemie v. komissio, tuomio 24.6.1986, Kok. 1986, s. 1965, Kok. Ep. VIII, s. 675, 21 kohta), että kanteesta annettu ratkaisu voi mahdollisesti tuottaa kantajalle jotakin hyötyä (ks. analogisesti asia C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores v. neuvosto, tuomio 25.7.2002, Kok. 2002, s. I-6677, 21 kohta) ja että kantaja perustelee kyseisen toimen kumoamiseen liittyvän syntyneen ja edelleen olemassa olevan intressin (asia T-28/02, First Data ym. v. komissio, määräys 17.10.2005, Kok. 2005, s. II-4119, 42 kohta).

39 Tältä osin on todettava ensiksi, että kysymys siitä, voiko riidanalaisen päätöksen kumoaminen tuottaa kantajalle jotakin hyötyä ja siten toimia perusteena oikeussuojan tarpeelle, riippuu sen aineellisen kysymyksen tutkinnasta, joka koskee päätöksen 2001/462 9 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitetun käsitteen ”liikesalaisuudet”, luettuna yhdessä asetuksen N:o 17 21 artiklan 2 kohdan kanssa, sisältöä. Jos nimittäin oletetaan, että kantajan luottamuksellisesta käsittelystä esittämä vaatimus koskee edes osittain mainituissa säännöksissä tarkoitettuja liikesalaisuuksia – kysymys, joka on ratkaistava käsiteltävänä olevan kanteen perusteltavuuden arvioinnin yhteydessä –, riidanalainen päätös, jossa tämä vaatimus hylätään, on lainvastainen siltä osin kuin siinä sovelletaan tätä käsitettä virheellisesti. Näin ollen riidanalaisen päätöksen kumoaminen voisi tuottaa kantajalle jotakin hyötyä siltä osin kuin komission pitäisi EY 233 artiklan nojalla toteuttaa sen perusteella tarvittavat toimenpiteet peroksidipäätöksen julkaisemisen osalta, jossa on asetuksen N:o 17 21 artiklan 2 kohdan mukaisesti otettava huomioon kantajan oikeutettu intressi sen suhteen, ettei sen liikesalaisuuksia paljasteta.

40 Toiseksi toisin kuin komissio väittää, pelkästään se seikka, että riitautetut toteamukset on jo julkaistu ja tietyt kolmannet ovat voineet jo tutustua niihin, ei voi poistaa kantajalta oikeussuojan tarvetta tätä päätöstä vastaan. Päinvastoin näiden toteamusten jatkuva julkaiseminen aiheuttaa jatkuvasti vahinkoa kantajan intresseille ja erityisesti sen maineelle, mikä merkitsee edellä 38 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitettua syntynyttä ja edelleen olemassa olevaa intressiä. Muunlainen tulkinta, jonka mukaan kanteen tutkittavaksi ottaminen riippuisi siitä, julkaiseeko komissio riitautetut toteamukset vai ei – ja näin ollen siitä, että se itse aiheuttaa peruuttamattoman tilanteen –, mahdollistaisi sen, että se voi välttää tuomioistuinvalvonnan toteuttamalla tällaisen julkaisemisen, vaikka se olisi lainvastaista.

41 Yleisemmin edellä 39 ja 40 kohdassa esitetyn arvion vahvistaa oikeuskäytäntö, jonka mukaan päätöksen kumoamisella voi itsessään olla oikeusvaikutuksia, erityisesti siten, että komission on toteutettava toimenpiteitä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion panemiseksi täytäntöön EY 233 artiklan mukaisesti ja että se estää komissiota toistamasta tämän kaltaista menettelyä (ks. vastaavasti asia T-46/92, Scottish Football v. komissio, tuomio 9.11.1994, Kok. 1994, s. II-1039, 14

kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Käsiteltävänä olevassa asiassa riidanalainen päätös johtaa nimenomaan siihen, että peroksidipäätöksen luottamuksellisia tietoja sisältämätön versio, josta ei ole poistettu kantajaa koskevia osia, on jatkuvasti esillä kilpailun pääosaston internetsivulla.

42 Edellä esitetyn perusteella komission oikeudenkäyntiväite on hylättävä ilman, että olisi tarpeen tutkia muita asianosaisten tässä yhteydessä esittämiä väitteitä.

B *Aineellinen kysymys*

1. *Alustava huomautus*

43 Kanteensa tueksi kantaja vetoaa kolmeen kanneperusteeseen, joista ensimmäisen mukaan asetuksen N:o 17 21 artiklaa on rikottu, toisen mukaan komissiolla ei ollut asetuksen N:o 17 3 ja 15 artiklan valossa toimivaltaa tehdä ja julkaista päätöstä, jossa todetaan kantajan syyksi luettava kilpailusäännösten rikkominen, ja kolmannen mukaan kantajan oikeutta tehokkaaseen oikeussuojaan on loukattu.

2. *Kanneperuste, jonka mukaan asetuksen N:o 17 21 artiklaa on rikottu*

a) Asianosaisten lausumat

44 Kantaja väittää, että pelkkä se seikka, että peroksidipäätöstä ei ole osoitettu kantajalle, estää komissiota julkaisemasta päätöksen sisältämiä kantajaan liittyviä toteamuksia.

45 Kantajan mukaan asetuksen N:o 17 21 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu julkaiseminen koskee ainoastaan asianosaisia. Tämän säännöksen mukainen ”asianosaisten” käsite koskee ainoastaan niitä, joille sakkojen määräämistä koskeva päätös on osoitettu, eikä menettelyyn osallistuneita yrityksiä, joille tällaista päätöstä ei ole osoitettu. Tällaisen sellaisille yrityksille, joille päätöstä ei ole osoitettu, vastaisia toteamuksia sisältävän päätöksen julkaiseminen merkitsee näille yrityksille seuraamusta tällaisen julkaisemisen niiden maineelle aiheuttamien negatiivisten vaikutusten vuoksi ja sen niille aiheutuvan lisääntyneen uhan vuoksi, että kolmannet nostavat niitä vastaan kansallisissa tuomioistuimissa vahingonkorvauskanteita kyseisestä päätöksestä ilmenevien todisteiden perusteella. Kantajan mielestä toisin kuin ne, joille päätös on osoitettu, tällaiset yritykset eivät voi myöskään riitauttaa tuomioistuimessa näiden toteamusten pätevyyttä välttääkseen edellä mainitut negatiiviset vaikutukset ja uhat, mikä rajoittaa niiden oikeutta tehokkaaseen oikeussuojaan tavalla, jota ei voida hyväksyä.

46 Kantaja viittasi istunnossa toisen kanneperusteen yhteydessä esittämiinsä väitteisiin ja niiden perusteluihin sekä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-198/03, Bank Austria Creditanstalt vastaan komissio, 30.5.2006 antamaan tuomioon (Kok. 2006, s. II-1429) ja totesi, että komission toimivaltaa julkaista päätös asetuksen N:o 17 21 artiklan 2 kohdan nojalla rajoittaa yhtäältä EY 287 artiklassa tarkoitettu salassapitovelvollisuus, joka kattaa myös Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission asiakirjojen saamisesta yleisön tutustuttavaksi 30.5.2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1049/2001 (EYVL

L 145, s. 43) 4 artiklassa tarkoitettujen tietojen kaltaisten tietojen julkaisemisen, ja toisaalta Nizzassa 7.12.2000 julistetun Euroopan unionin perusoikeuskirjan (EYVL C 364, s. 1) 48 artiklassa mainittu syyttömyysolettaman periaate, jonka valossa komission julkaisutoimivaltaa on arvioitava. Kantajan mukaan syyttömyysolettaman periaate nimittäin kieltää komissiota paljastamasta kyseessä olevalle yritykselle vastaisia seikkoja, joita tämä ei ole voinut riitauttaa tuomioistuimessa.

47 Tämän vuoksi peroksidipäätöksen, joka sisältää toteamuksia kantajan väitetystä kilpailusääntöjen vastaisesta toiminnasta, julkaiseminen merkitsee kantajan mielestä asetuksen N:o 17 21 artiklan 2 kohdan rikkomista.

48 Komission mukaan se, että peroksidipäätöstä ei ole osoitettu kantajalle adressaattina, ei vaikuta sen toimivaltaan julkaista kyseisen päätöksen versiota, joka sisältää viittauksia kantajaan. Tämä pätee komission mukaan varsinkin, kun kantaja on osallistunut hallinnolliseen menettelyyn siihen asti, kun menettely on päätetty kantajan osalta.

49 Komission mielestä sen julkaisutoimivaltaa rajoittaa asetuksen N:o 17 21 artiklan 2 kohdan toisen lauseen mukaisesti ainoastaan komission velvollisuus ottaa huomioon yritysten oikeutettu intressi sen suhteen, ettei niiden liikesalaisuuksia paljasteta. Sen sijaan tämän säännöksen ensimmäinen lause viittaa komission mukaan ainoastaan vähimmäisvaatimuksiin, jotka julkaisujen on täytettävä, eli että on mainittava asianosaisten nimet ja päätöksen pääasiallinen sisältö.

50 Tämän tulkinnan vahvistaa oikeuskäytäntö, jossa todetaan, että julkaiseminen, joka ylittää nämä minimivaatimukset, on sallittua. Sakkojen määräämistä koskevan päätöksen koko tekstin julkaiseminen on siis komission mukaan laillista, vaikka

asetuksen N:o 17 15 artiklan mukaisesti tehtyjä päätöksiä ei ole mainittu tämän asetuksen 21 artiklan 1 kohdassa (asia 41/69, Chemiefarma v. komissio, tuomio 15.7.1970, Kok. 1970, s. 661, Kok. Ep. I, s. 455, 101–103 kohta ja asia 54/69, Francolor v. komissio, tuomio 14.7.1972, Kok. 1972, s. 851, 30 ja 31 kohta). Tämän vuoksi komissio totesi riidanalaisessa päätöksessä tämän oikeuskäytännön perusteella oikeutetusti, että se saattoi julkaista myös päätöksiä tai päätösten osia, joiden osalta johdetussa oikeudessa ei säädetä julkaisemisvelvollisuudesta, sillä edellytyksellä, että liikesalaisuuksia ei paljasteta.

51 Komissio väittää lisäksi, että vaikka oletettaisiin, että asetuksen N:o 17 21 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä lauseessa esiintyvä ilmaisu ”asianosaiset” kattaisi ainoastaan ne, joille päätös on osoitettu, kyseisen virkkeen toisessa lauseessa käytetystä laajemmasta ”yrityksen” – ei ”asianosaisen” – käsitteestä seuraa, että julkaistussa päätöksessä voidaan mainita asianosaisten lisäksi muita henkilöitä.

52 Komissio katsoo myös, että peroksidipäätöksen sisältämät kantajaa koskevat toteamukset, jotka eivät ole sitovia ja joita ei ilmaista nimenomaisesti kyseisen päätöksen päätösosassa, eivät ole oikeuskäytännössä (asia C-344/98, Masterfoods ja HB, tuomio 14.12.2000, Kok. 2000, s. I-11369, 52 kohta) tarkoitetulla tavalla sellaisen komission päätöksen kohteena, joka kansallisten tuomioistuinten on otettava huomioon mahdollisen vahingonkorvauskanteen yhteydessä (yhdistetyt asiat T-125/97 ja T-127/97, Coca-Cola v. komissio, tuomio 22.3.2000, Kok. 2000, s. II-1733, 86 kohta). Käsiteltävänä olevassa asiassa peroksidipäätöksen perusteluihin sisältyvät komission arvioinnit voivat näin ollen olla kumoamiskanteen kohteena ainoastaan siltä osin kuin ne henkilölle vastaisen toimen perusteluina ovat päätöksen päätösosan välttämätön perusta (asia T-138/89, NBV ja NVB v. komissio, tuomio 17.9.1992, Kok. 1992, s. II-2181, 31 kohta; yhdistetyt asiat T-24/93–T-26/93 ja T-28/93, Compagnie maritime belge transports ym. v. komissio, tuomio 8.10.1996, Kok. 1996, s. II-1201, 150 kohta ja asia T-228/97, Irish Sugar v. komissio, tuomio 7.10.1999, Kok. 1999, s. II-2969, 178 kohta). Sen sijaan kilpailusääntöjen rikkomista koskevat toteamukset, jotka sisältyvät perusteluihin mutta jotka eivät ole tällainen perusta, eivät ole asianosaisille eivätkä kolmansille vastaisia. Tästä seuraa komission mukaan, että se on

todennut riidanalaisessa päätöksessä oikein, että peroksidipäätös ei ole päätös, jossa todettaisiin kansallisia tuomioistuimia sitovasti kantajan rikkoneen EY 81 artiklaa.

53 Peroksidipäätös ei nimittäin komission mukaan sisällä yhtään kantajaa koskevaa sitovaa toteamusta, joka voisi vaikuttaa kansallisen tuomioistuimen itsenäiseen arviointiin, vaan yksinomaan kantajan toimintaa koskevan kuvauksen, jonka on tarkoitus auttaa ymmärtämään kilpailusääntöjen rikkomisen, johon kyseisen päätöksen adressaatit ovat syyllistyneet, taustaa ja asiayhteyttä. Komission mukaan on näin ollen suljettu pois, että kantajaa vastaan nostettaisiin mahdollisia vahingonkorvauskanteita kansallisissa tuomioistuimissa ilman, että se voisi puolustautua. Komissio katsoo erityisesti, että toisin kuin kantaja väittää, julkaistua peroksidipäätöstä ei voida käyttää ratkaisevana todisteena kantajaa vastaan eikä se voi merkittävästi helpottaa kolmansien todisteiden hankintaa tällaisessa riita-asiassa.

54 Komissio katsoo lisäksi, että [EY] 81 ja [EY] 82 artiklassa vahvistettujen kilpailusääntöjen täytäntöönpanosta 16.12.2002 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1/2003 (EYVL 2003, L 1, s. 1) 30 artikla – jolla on korvattu asetuksen N:o 17 21 artikla ja jolla on laajennettu julkaisemisen edellytyksiä siten, että ne kattavat vastedes nimenomaisesti päätökset, joissa määrätään seuraamuksia ja uhkasakkoja – tukee sen lähestymistapaa, eikä sen aiempi julkaisemiskäytäntö ole ristiriidassa tämän artiklan kanssa. Komission mukaan julkaisemisella yhtäältä taataan hallinnon avoimuus ja toisaalta, erityisesti seuraamusten määräämistä koskevien päätösten osalta, sillä on ehkäisevä vaikutus yhteisöjen tuomioistuimen edellä 50 kohdassa mainitussa asiassa Chemiefarma vastaan komissio antamassa tuomiossa todetun yleisehkäisevän tavoitteen mukaisesti. Komissio katsoo, että riitautettujen toteamusten julkaisemisesta väitteen mukaan kantajalle aiheutuva seuraamus ei voi saattaa vaakalaudalle yleisehkäisevää tavoitetta eikä muuttaa vanhentumissääntöjen ulottuvuutta laajentamalla niiden soveltamisalaa siten, että komission julkaisutoimivalta rajoittuisi. Tältä osin komissio korostaa, että seuraamusten määräämistä koskevien vanhentumisaikojen osalta asetuksen N:o 1/2003 25 artikla koskee nimenomaisesti ”23 ja 24 artiklaan perustuvia komission valtuuksia”, eikä siinä näin ollen viitata päätösten julkaisemiseen kyseisen asetuksen 30 artiklan nojalla.

55 Komissio vetosi istunnossa edellä 46 kohdassa mainitussa asiassa Bank Austria Creditanstalt vastaan komissio annetussa tuomiossa (89 kohta) esitettyyn ratkaisuun, jonka mukaan sille, että sakkopäätökseen sisällytetään kartellia koskevia tosiseikkoja, ei voitu asettaa sitä edellytystä, että komission olisi oltava toimivaltainen toteamaan tähän liittyvä kilpailusääntöjen rikkominen tai että komissio olisi tosiasiallisesti todennut tällaisen kilpailusääntöjen rikkomisen, ja jonka mukaan komissiolla oli sellaisessa päätöksessä, jossa se toteaa kilpailusääntöjen rikkomisen ja määrää seuraamuksen, oikeus kuvailla niitä tosiseikkoja ja sitä tapahtumien kulkua, joiden yhteydessä sääntöjenvastainen käyttäytyminen on toteutettu. Komissio korosti myös, että kyseisen tuomion mukaan sama koski tällaisen kuvauksen julkaisemista, kun otetaan huomioon, että se saattoi olla hyödyllistä sen mahdollistamiseksi, että asiasta kiinnostunut yleisö voi täysin ymmärtää tällaisen päätöksen perustelut, ja oli komission asia päättää tällaisten osien sisällyttämisen tarkoituksenmukaisuudesta.

56 Tämän vuoksi kanneperuste, jonka mukaan asetuksen N:o 17 21 artiklan 2 kohtaa on rikottu, olisi komission mielestä hylättävä.

b) Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

Alustava huomautus

57 Ensimmäisessä kanneperusteessaan kantaja riitauttaa komission sen toimivallan laajuuden, joka koskee asetuksen N:o 17 nojalla tehdyn sellaisen päätöksen, jota ei ole osoitettu kantajalle ja jonka perusteluosassa mutta ei päätösosassa komissio on todennut kantajan rikkoneen kilpailusääntöjä, julkaisemista asetuksen N:o 17 21 artiklan 2 kohdan nojalla. Tämän kanneperusteen tueksi kantaja väittää yhtäältä, että se ei ole asetuksen N:o 17 21 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä lauseessa tarkoitettu ”asianosainen”, joka voi olla tällaisen julkaisemisen kohde, ja toisaalta, että peroksidi-

päätöksen julkaiseminen aiheuttaa sille vahinkoa siltä osin kuin siinä paljastetaan EY 287 artiklassa tarkoitettuja salassapitovelvollisuuden piiriin kuuluvia tietoja.

58 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo tarkoituksenmukaiseksi aloittaa tutkimalla ensimmäisen kanneperusteen toisen osan, joka liittyy komission julkaisutoimivallan laajuuteen EY 287 artiklan valossa, perusteltavuutta.

Komission julkaisutoimivallan laajuus asetuksen N:o 17 21 artiklan nojalla

59 Aluksi on palautettava mieliin asetuksen N:o 17 21 artiklan, jossa säädetään komission julkaisutoimivallan laajuudesta, sisältö.

60 Yhtäältä asetuksen N:o 17 21 artiklan 1 kohdassa luetellaan ne päätöstyypit, jotka komissiolla on toimivalta julkaista, ja tähän luetteloon on oikeuskäytännön mukaan lisättävä päätökset, joissa määrätään sakkoja kyseisen asetuksen 15 artiklan nojalla (ks. vastaavasti edellä 50 kohdassa mainittu asia Chemiefarma v. komissio, tuomion 101–104 kohta ja edellä 50 kohdassa mainittu asia Francolor v. komissio, tuomion 30 ja 31 kohta). Toisaalta kyseisen asetuksen 21 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä lauseessa säädetään, että ”julkaistaessa on mainittava asianosaisten nimet ja päätöksen pääasiallinen sisältö”. Lisäksi kyseisen asetuksen 21 artiklan 2 kohdan toisen lauseen nojalla komission on ”otettava huomioon yritysten oikeutetut edut sen suhteen, ettei niiden liikesalaisuuksia paljasteta”.

61 Aluksi on todettava yleisemmin, että vaikka toimen julkaisemisesta ei nimenomaisesti määrätä perustamissopimuksissa tai säädetä yhteisön oikeuden yleisesti sovellettavissa säädöksissä, perustamissopimuksilla luodusta järjestelmästä, erityisesti EU 1, EY 254 ja EY 255 artiklasta sekä niissä vahvistetuista avoimuusperiaatteesta ja yhteisön toimielinten toimintaa koskevasta läpinäkyvyyden vaatimuksesta, seuraa, että silloin, kun ei ole sellaisia säännöksiä, joilla nimenomaisesti määrättäisiin tai kiellettäisiin julkaiseminen, toimielimillä on oikeus julkaista antamansa toimet. Tähän sääntöön on kuitenkin olemassa poikkeuksia siltä osin kuin yhteisön oikeudessa etenkin niillä säännöksillä, joilla taataan salassapitovelvollisuuden noudattaminen, kielletään kyseisten toimien tai joidenkin niiden sisältämien tietojen paljastaminen. Näin ollen asetuksen N:o 17 21 artiklan 2 kohdassa ei pyritä rajoittamaan komission vapautta julkaista päätöksestään vapaaehtoisesti sellainen toisinto, joka on kattavampi kuin se, joka vähintään vaaditaan, ja sisällyttää siihen myös sellaisia tietoja, joiden julkaiseminen ei ole välttämätöntä, sikäli kuin näiden tietojen paljastaminen ei loukkaa salassa pidettävien tietojen suojaa (edellä 46 kohdassa mainittu asia Bank Austria Creditanstalt v. komissio, tuomion 69 ja 79 kohta).

62 Lisäksi on huomautettava, että asetuksen N:o 17 21 artiklan 2 kohdan toinen lause merkitsee kyseisen asetuksen 20 artiklan tapaan ainoastaan EY 287 artiklassa vahvistetun salassapitovelvollisuuden konkretisoimista yhteisön johdetussa oikeudessa ja että päätöksen 2001/462 9 artiklassa säädetyllä menettelyllä on tarkoitus ainoastaan panna täytäntöön yhteisöjen tuomioistuimen edellä 38 kohdassa mainitussa asiassa AKZO Chemie vastaan komissio antamassaan tuomiossa (erityisesti 29 ja 30 kohta; ks. vastaavasti myös edellä 46 kohdassa mainitussa asiassa Bank Austria Creditanstalt v. komissio annetun tuomion 28 kohta) tältä osin vahvistamat menettelyvaatimukset. Tätä menettelyä sovelletaan, kun komissio aikoo kilpailuoikeutta koskevan menettelyn yhteydessä paljastaa tietoja, jotka saattavat vaarantaa EY 287 artiklassa tarkoitetun salassapitovelvollisuuden (ensimmäinen ja toinen kohta), millä tahansa tavalla, myös julkaisemalla päätöksen Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä (kolmas kohta) tai internetissä.

63 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa tämän jälkeen, että EY 287 artiklassa tai asetuksessa N:o 17 ei kummassakaan mainita nimenomaisesti, mitä muita

tietoja kuin liikesalaisuudet salassapitovelvollisuus kattaa. EY 287 artiklan (jossa kielletään ilmaisemasta ”salassapitovelvollisuuden piiriin kuuluvia tietoja [tai] varsinkaan tietoja yrityksistä taikka niiden liikesuhteista tai kustannustekijöistä”) avoimesta muotoilusta, asetuksen N:o 2842/98 13 artiklan 1 kohdasta ja oikeuskäytännöstä ilmenee kuitenkin, että ”salassapitovelvollisuuden piiriin kuuluvien tietojen” käsite käsittää myös muut luottamukselliset tiedot kuin liikesalaisuudet (asia 145/83, Adams v. komissio, tuomio 7.11.1985, Kok. 1985, s. 3539, 34 kohta ja asia T-353/94, Postbank v. komissio, tuomio 18.9.1996, Kok. 1996, s. II-921, 86 kohta).

64 Tästä ”salassapitovelvollisuuden piiriin kuuluvien tietojen” käsitteen laajasta merkityksestä seuraa, että asetuksen N:o 17 21 artiklaa ja päätöksen 2001/462 9 artiklaa on tulkittava siten, että niitä sovelletaan, kuten asetuksen N:o 2842/98 13 artiklan 1 kohtaa, sekä liikesalaisuuksiin että muihin luottamuksellisiin tietoihin. Lisäksi on todettava, että tietojen luottamuksellisuus, jonka suojaamista salassapitovelvollisuus edellyttää EY 287 artiklan nojalla, voi johtua myös muista yhteisön primaarioikeuden tai johdetun oikeuden säännöksistä, kuten (edellä 46 kohdassa mainitusta) asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklasta, EY 286 artiklasta tai yksilöiden suojelusta yhteisöjen toimielinten ja elinten suorittamassa henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta 18.12.2000 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 45/2001 (EYVL 2001, L 8, s. 1) säännöksistä (ks. vastaavasti myös edellä 46 kohdassa mainittu asia Bank Austria Creditanstalt v. komissio, tuomion 34 ja 35 kohta).

65 Yleisesti liikesalaisuuksien tai muiden salassapitovelvollisuuden piiriin kuuluvien tietojen luonteen osalta on todettava, että on ensiksi välttämätöntä, että ainoastaan rajallinen henkilömäärä on tietoinen näistä liikesalaisuuksista tai luottamuksellisista tiedoista. Toiseksi kyse on oltava sellaisista tiedoista, joiden paljastaminen on omiaan aiheuttamaan vakavaa vahinkoa sille henkilölle, joka on antanut kyseiset tiedot, tai kolmansille tahoille (edellä 63 kohdassa mainittu asia Postbank v. komissio, tuomion 87 kohta; ks. myös oikeutta tutustua komission asiakirja-aineistoon koskevista säännöistä [EY] 81 ja [EY] 82 artiklan, ETA-sopimuksen 53, 54 ja 57 artiklan ja neuvoston

asetuksen (EY) N:o 139/2004 soveltamistapauksissa 22.12.2005 annetun komission tiedonannon 2005/C 324/07 (EUVL C 325, s. 7) 3.2.1 ja 3.2.2 kohta). Lopuksi on välttämätöntä, että niitä intressejä, joita tietojen paljastaminen voi loukata, on tarpeen suojata. Tiedon luottamuksellisuuden arviointi edellyttää tältä osin niiden oikeutettujen yksilöllisten intressien, jotka ovat paljastamista vastaan, ja sen yleisen intressin vertaamista, jonka mukaan yhteisön toimielinten toiminnassa on noudatettava avoimuusperiaatetta mahdollisimman laajalti (edellä 46 kohdassa mainittu asia Bank Austria Creditanstalt v. komissio, tuomion 71 kohta).

66 Tästä seuraa yhtäältä, että kun kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja tekee päätöksen 2001/462 9 artiklan kolmannen kohdan mukaisen päätöksen, hänen on paitsi tutkittava sitä, sisältyykö asetuksen N:o 17 perusteella tehdyn ja julkaistavaksi tarkoitetun päätöksen toisintoon liikesalaisuuksia tai muita vastaavaa suojaa nauttivia luottamuksellisia tietoja, myös varmistettava se, sisältyykö kyseiseen toisintoon muita tietoja, joita ei voida paljastaa yleisölle siksi, että yhteisön oikeuden säännöt suojaavat niitä erityisesti, tai siksi, että ne ovat sellaisia tietoja, jotka luonteensa perusteella ovat salassa pidettäviä (edellä 46 kohdassa mainittu asia Bank Austria Creditanstalt v. komissio, tuomion 34 kohta). Toisaalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on tämän laillisuusvalvonnan yhteydessä valvottava, että kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja noudattaa toimivaltansa, sellaisena kuin se on juuri määritelty, rajoja, ja näin ollen varmistettava, onko hän soveltanut salassapitovelvollisuutta oikein käsiteltävänä olevassa asiassa. Sen sijaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei voi moittia kuulemismenettelystä vastaavaa neuvonantajaa siitä, että hän ei ole korjannut mahdollisia säännöstenvastaisuuksia, joihin komissio on syyllistynyt tehdessään julkaistavaa päätöstä, koska tällaisten säännöstenvastaisuuksien valvonta ei kuulu hänen toimivaltansa piiriin. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei siis voi kyseenalaistaa julkaistavan päätöksen muotoseikkoja koskevaa laillisuutta tai perusteltavuutta, vaikka siinä olisi vakavia virheitä.

67 Sitä, kuuluvatko kantajan riitauttamat toteamukset EY 287 artiklan nojalla salassapitovelvollisuuden piiriin ja missä määrin, on tutkittava edellä 59–66 kohdassa esitettyjen periaatteiden valossa.

Riitautettuja toteamuksia koskeva salassapitovelvollisuus

– Yleinen huomautus

68 Edellä esitetyn perusteella on tutkittava, ovatko riitautetut toteamukset EY 287 artiklan mukaisesti salassapitovelvollisuuden piiriin kuuluvia tietoja, sellaisena kuin tätä käsitettä on tulkittu edellä 63 ja 65 kohdassa, ja erityisesti varmistettava, onko niiden paljastaminen omiaan aiheuttamaan vakavaa vahinkoa kantajalle.

– Kuulemismenettelystä vastaavan neuvonantajan huomioon ottamat salassapitovelvollisuutta koskevat seikat

69 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomauttaa aluksi, että sen jälkeen, kun kantaja riitautti tiettyjen sitä koskevien peroksidipäätöksen osien julkaisemisen ja vaati näiden toteamusten luottamuksellista käsittelyä, kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja arvioi riidanalaisessa päätöksessä ainoastaan sitä, olivatko kantajan riitauttamat toteamukset liikesalaisuuksia, joiden paljastaminen voisi vahingoittaa sen oikeutettuja intressejä.

70 Tämän jälkeen on todettava, että vaikka kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja rajoitti näin virallisesti tutkintansa kohteen, hän otti arvioinnissaan kuitenkin kantaa riitautettujen toteamusten paljastamisen vahingollisuuteen ja näin ollen niiden luottamuksellisuuteen. Kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja tutki siis yhtäältä, saattoiko riitautettujen toteamusten julkaiseminen antaa kolmansille

todisteita, joiden perusteella ne voivat nostaa kantajaa vastaan vahingonkorvauskanteita kansallisissa tuomioistuimissa, ja toisaalta, saattoiko tämä julkaiseminen vahingoittaa vakavasti kantajan mainetta markkinoilla.

71 Edeltävästä kohdasta sekä 21 kohdasta ilmenee, että kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja arvioi vastauksessaan luottamuksellista käsittelyä koskevaan kantajan vaatimukseen myös sitä, olivatko riitautetut toteamukset muita luottamuksellisia tietoja kuin liikesalaisuuksia. Tältä osin kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja päätyi toteamaan, että kantajan intressi riitautettujen toteamusten poistamiseen peroksidipäätöksen julkaistavasta lopullisesta versiosta ei ollut riittävä.

– Riidanalaisen päätöksen perusteltavuus salassapitovelvollisuuden osalta

72 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomauttaa, että sellaisen yrityksen, jolle komissio on määrännyt sakon kilpailusääntöjen rikkomisen vuoksi, intressi siihen, että sen kilpailunvastaisen käyttäytymisen yksityiskohtia ei paljasteta yleisölle, ei ansaitse mitään erityistä suojaa, kun otetaan huomioon yhtäältä yleisön intressi saada mahdollisimman laajalti tietoa komission kaiken toiminnan perusteluista, talouden toimijoiden intressi saada tietää, minkälainen käyttäytyminen altistaa ne seuraamuksille, ja niiden henkilöiden, joille kilpailusääntöjen rikkominen on aiheuttanut vahinkoa, intressi saada tietää tällaisen käyttäytymisen yksityiskohdat, jotta ne voivat tarpeen vaatiessa esittää vaatimuksensa niitä yrityksiä kohtaan, joille on määrätty seuraamuksia, ja toisaalta tämän yrityksen mahdollisuus saattaa tällainen päätös tuomioistuinvalvonnan alaiseksi (edellä 46 kohdassa mainittu asia Bank Austria Creditanstalt v. komissio, tuomion 78 kohta). Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että tätä arviota sovelletaan mutatis mutandis päätöksiin, joissa yrityksen todetaan rikkoneen kilpailusääntöjä mutta joissa seuraamuksen määräämisen estää asetuksen N:o 2988/74 1 artiklan mukainen vanhentuminen

ja joiden tekemiseen komissiolla on implisiittinen toimivalta asetuksella N:o 17 luodun järjestelmän perusteella, kun komissiolla on tätä koskeva oikeutettu intressi (yhdistetyt asiat Sumitomo Chemical ja Sumika Fine Chemicals v. komissio, tuomio 6.10.2005, Kok. 2005, s. II-4065, 60–63 kohta).

73 On kuitenkin todettava, että edellä 72 kohdassa mainitun oikeuskäytännön soveltaminen edellyttää, että todettu kilpailusääntöjen rikkominen mainitaan vähintään päätöksen päätösosassa ja että päätös on osoitettu kyseessä olevalle yritykselle, jotta se voi nostaa päätöksestä kanteen. Tältä osin onkin huomautettava, että kuten komissio itse toteaa, olivatpa päätöksen perustelut mitkä hyvänsä, vain sen päätösosalla on oikeusvaikutuksia, ja näin ollen vain se on yritykselle vastainen. Sen sijaan päätöksen perusteluissa esitetyistä arvioinneista sinänsä ei voida nostaa kumoamiskannetta. Yhteisöjen tuomioistuimet voivat valvoa niiden laillisuutta vain, jos ne ovat asianomaiselle vastaisen päätöksen perusteluina päätösosan välttämätön perusta (asia C-164/02, Alankomaat v. komissio, määräys 28.1.2004, Kok. 2004, s. I-1177, 21 kohta; asia T-213/00, CMA CGM ym. v. komissio, tuomio 19.3.2003, Kok. 2003, s. II-913, 186 kohta), ja erityisesti, jos nämä perustelut voivat muuttaa kyseessä olevan päätöksen päätösosan aineellista sisältöä (ks. vastaavasti asia T-251/00, Lagardère ja Canal+ v. komissio, tuomio 20.11.2002, Kok. 2002, s. II-4825, 67 ja 68 kohta).

74 Käsiteltävänä olevassa asiassa edellä esitetystä seuraa, että riippumatta siitä, saattoiko komissio peroksidipäätöksen perusteluissa todeta perustellusti kantajan syyllistyneen kilpailusääntöjen rikkomiseen, kantajalla ei ollut asiavaltuutta nostaa kannetta tästä päätöksestä, koska tällaista toteamusta ei esitetty päätösosassa. Näin ollen kantajan peroksidipäätöksestä nostama kanne, jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta pyydetään valvomaan riitautettujen toteamusten perusteltavuus, olisi joka tapauksessa jätetty tutkimatta, vaikka se olisi nostettu EY 230 artiklan viidennessä kohdassa tarkoitetussa määräajassa (ks. vastaavasti edellä 52 kohdassa mainitut yhdistetyt asiat Compagnie maritime belge transports ym. v. komissio, tuomion 150 kohta).

75 Lisäksi kuten kantaja väittää, päätösten tekemistä ja julkaisemista asetuksen N:o 17 nojalla koskevan komission toimivallan ja salassapitovelvollisuuden laajuutta on tulkittava yhteisön oikeusjärjestelmään erottamattomina osina kuuluvien yleisten periaatteiden ja perusoikeuksien ja erityisesti syyttömyysolettaman periaatteen valossa, sellaisena kuin se vahvistetaan Nizzassa 7.12.2000 julistetun Euroopan unionin perusoikeuskirjan (EYVL 2000, C 364, s. 1) 48 artiklassa; tätä periaatetta sovelletaan menettelyihin, joissa on kyse siitä, että yrityksiin sovellettavia kilpailusääntöjä on rikottu, ja jotka voivat johtaa sakkojen tai uhkasakkojen määräämiseen (asia C-199/92 P, Hüls v. komissio, tuomio 8.7.1999, Kok. 1999, s. I-4287, 150 kohta; yhdistetyt asiat T-67/00, T-68/00, T-71/00 ja T-78/00, JFE Engineering ym. v. komissio, tuomio 8.7.2004, Kok. 2004, s. II-2501, 178 kohta; edellä 72 kohdassa mainitut yhdistetyt asiat Sumitomo Chemical ja Sumika Fine Chemicals v. komissio, tuomion 104 ja 105 kohta).

76 Lisäksi on huomautettava, että syyttömyysolettama tarkoittaa sitä, että jokaista syytettyä on pidettävä syyttömänä, kunnes hänen syyllisyytensä on laillisesti näytetty toteen. Sen kanssa ristiriidassa ovat näin ollen sellaiset päätöksessä, jolla asian käsittely päätetään, esitetyt nimenomaiset toteamukset ja jopa vihjailut, jotka koskevat tietystä rikkomisesta syytetyn henkilön vastuuta, silloin kun kyseinen henkilö ei ole saanut hyväkseen kaikkia niitä takuita, jotka kuuluvat puolustautumisoikeuksien käyttämiseen menettelyssä, joka on edennyt tavanomaiseen tapaan ja jossa on tehty päätös vastaväitteen perusteltavuudesta (edellä 72 kohdassa mainitut yhdistetyt asiat Sumitomo Chemical ja Sumika Fine Chemicals v. komissio, tuomion 106 kohta). Lisäksi kilpailusääntöjen rikkomisesta syytetyn henkilön syyllisyys on lopullisesti näytetty toteen vasta, kun päätös, jossa tämä rikkominen todetaan, on saanut lainvoiman, mikä tarkoittaa joko sitä, ettei kyseinen henkilö ole nostanut kannetta kyseisestä päätöksestä EY 230 artiklan viidennessä kohdassa asetetussa määräajassa, tai sitä, että tällaisella kanteella vireille saatettu oikeudenkäyntimenettely on päätetty lopullisesti erityisesti tuomioistuimen ratkaisulla, jossa vahvistetaan kyseisen päätöksen laillisuus.

77 Tämän vuoksi laillisesti vahvistettuina ei voida pitää toteamuksia, joita syytetyllä henkilöllä ei ole ollut mahdollisuutta riitauttaa yhteisöjen tuomioistuimissa, vaikka hän kiistää niiden perusteltavuuden. Se, että tällaisiin toteamuksiin ei kohdistu tuomioistuinvalvontaa ja että yhteisöjen tuomioistuimet eivät voi korjata niitä, jos ne ovat lainvastaisia, on selvästi syyttömyysolettaman periaatteen vastaista. Muunlainen

tulkinta olisi ristiriidassa hallinnollisia elimiä ja lainkäyttöelimiä koskevan vallanjakoopin ja näiden elinten välisen tasapainon kanssa, koska lainkäyttöelimen on riitautustapauksessa ainoastaan ratkaistava lopullisesti se, onko olemassa riittävästi perusteita todeta, että yritys on vastuussa kilpailusääntöjen rikkomisesta.

78 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo lisäksi, että siltä osin kuin yrityksen toteuttamaa kilpailusääntöjen rikkomista koskevat komission toteamukset voivat olla syyttömyysolettaman periaatteen vastaisia, niiden on lähtökohtaisesti katsottava olevan luottamuksellisia yleisöön nähden ja näin ollen luonteeltaan salassa pidettäviä. Tämä periaate johtuu erityisesti tarpeesta kunnioittaa kyseessä olevan henkilön mainetta ja kunniaa siihen saakka, kunnes hänet on tuomittu lopullisesti (ks. analogisesti asia T-15/02, BASF v. komissio, tuomio 15.3.2006, Kok. 2006, s. II-497, 604 kohta). Tällaisten seikkojen luottamuksellisuuden vahvistaa asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1 kohdan b alakohta, jonka mukaan suoja koskee tietoja, joiden ilmaiseminen vahingoittaisi yksityiselämän ja yksilön koskemattomuuden suojaa. Näiden tietojen luottamuksellisuus ei voi riippua siitä, ovatko ne ja missä määrin todisteita kansallisessa riita-asiassa.

79 Tältä osin vastaaja ei voi vedota edellä 46 kohdassa mainitussa asiassa Bank Austria Creditanstalt vastaan komissio annetun tuomion 89 kohtaan, koska siinä esitetty ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arvio ei koske tilannetta, jota voidaan verrata käsiteltävänä olevan asian tilanteeseen, jossa kantajalla ei ole mitään mahdollisuutta riitauttaa peroksidipäätöksessä esitettyjen sitä koskevien toteamusten perusteltavuutta (edellä 46 kohdassa mainittu asia Bank Austria Creditanstalt v. komissio, tuomion 78 kohta). Edellä 72 ja 73 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä ilmenee, että komissio ei voi tehdä päätöstä, jossa todetaan kilpailusääntöjen rikkominen, vanhentumisajan päätyttyä, kun se ei osoita oikeutettua intressiä esittää tällaista toteamusta ja kun kyseessä olevalla yrityksellä ei ole mitään mahdollisuutta saattaa tätä toteamusta yhteisöjen tuomioistuinten valvonnan piiriin (ks. myös edellä 52 kohdassa mainittu asia Coca-Cola, tuomion 86 kohta).

80 Kuten edellä 74 kohdassa todetaan, käsiteltävänä olevassa asiassa kantajalla ei ollut asiavaltuutta nostaa kannetta peroksidipäätöksestä, erityisesti koska sen osallistumista kilpailusääntöjen rikkomiseen ei mainittu päätösosassa, vaikka se on kiistänyt tämän päätöksen perustelujen perusteltavuuden siltä osin kuin niissä todettiin sen osallistuneen kilpailusääntöjen rikkomiseen. Tällainen tilanne on syyttömyysolettaman periaatteen ja salassapitovelvollisuuden vastainen, sellaisina kuin niitä on tulkittu edellä 75–78 kohdassa, jotka edellyttävät, että kantajan maineen ja kunnian suoja taataan. Näin ollen on katsottava, että riitautetut toteamukset ovat luonteeltaan EY 287 artiklassa tarkoitettuja salassapitovelvollisuuden piiriin kuuluvia tietoja. Tältä osin on todettava lopuksi, että komissio on itsekin myöntänyt istunnossa, että se olisi voinut julkaista peroksidipäätöksen siten, että se olisi ainoastaan todennut kantajan osallistuneen hallinnolliseen menettelyyn, ja lopettaa tutkinnan kantajan osalta vanhentumisen vuoksi. On todettava, että näissä olosuhteissa sellaista riitautettujen toteamusten julkaisemista koskevaa yleisen edun mukaista intressiä, joka olisi etusijalla toteamusten suojaamista koskevaan kantajan oikeutettuun intressiin nähden, ei ole.

81 Edellä esitetystä seuraa, että käsiteltävänä olevassa asiassa kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja on todetessaan, että riitautettuja toteamuksia ei ole tarpeen suojella ja että niiden julkaiseminen ei vahingoita vakavasti ja epäoikeudenmukaisesti kantajan etua, soveltanut virheellisesti salassapitovelvollisuutta. Tämän vuoksi riidanalainen päätös on kumottava siltä osin kuin siinä hylätään luottamuksellista käsittelyä koskeva kantajan vaatimus, ilman että olisi tarpeen lausua muista kantajan esittämistä kanneperusteista ja väitteistä.

Oikeudenkäyntikulut

82 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on hävinnyt asian ja kantaja on vaatinut oikeudenkäyntikulujensa korvaamista, komissio on velvoitettava korvaamaan kantajan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(kolmas jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) 1.10.2004 tehty komission päätös (2004) D/204343 kumotaan.

2) Komissio velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Jaeger Azizi Cremona

Julistettiin Luxemburgissa 12 päivänä lokakuuta 2007.

E. Coulon M. Jaeger

kirjaaja presidentti

Sisällys

Asiaa koskevat oikeussäännöt ..... II - 4232

Tosiseikat, oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset ..... II - 4235

Oikeudellinen arviointi ..... II - 4242

A Kumoamisvaatimuksen tutkittavaksi ottaminen ..... II - 4242

1. Asianosaisten lausumat ..... II - 4242

2. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta ..... II - 4244

B Aineellinen kysymys ..... II - 4246

1. Alustava huomautus ..... II - 4246

2. Kanneperuste, jonka mukaan asetuksen N:o 17 21 artiklaa on rikottu ..... II - 4247

a) Asianosaisten lausumat ..... II - 4247

b) Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta ..... II - 4251

Alustava huomautus ..... II - 4251

Komission julkaisutoimivallan laajuus asetuksen N:o 17 21 artiklan nojalla ..... II - 4252

Riitautettuja toteamuksia koskeva salassapitovelvollisuus ..... II - 4256

– Yleinen huomautus ..... II - 4256

– Kuulemismenettelystä vastaavan neuvonantajan huomioon ottamat salassapitovelvollisuutta koskevat seikat ..... II - 4256

– Riidanalaisen päätöksen perusteltavuus salassapitovelvollisuuden osalta ..... II - 4257

Oikeudenkäyntikulut ..... II - 4261